

Stíny v duši

RADKA ZADINOVÁ

Stíny v duši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová
Stíny v duši – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

RADKA ZADINOVÁ

Stíny v duši

RADKA ZADINOVÁ

Stíny v duši

Hlasy

*Poslouchám hlasy, když mě duše zebe.
Hlasy všech andělů, co nemohou se vznést,
a hlasy hvězd, co navždy spadly z nebe.
Ty hlasy nikdy nemůžu si splést.*

*Poslouchám ticho, jež nás obestírá,
a věty z úst už nikdy nevyřčeny.
Ten zmatek hlučící, a přesto němý,
a volnost, která víc než okovy nás svírá.*

*Poslouchám mrtvé sochy na nábřeží
a stíny, jež tu tiše našlapují tmou.
Ty stíny, které nikdy nestárnou
a které v srdci každého z nás leží.*

Část první

... a nemá budu raději

*U*ž navždycky budu mít před očima tu chvíli, která rozhodla o mém příštím životě. Okamžik, kdy jedno špatné rozhodnutí změnilo život všech, na nichž mi záleží. Nikdo z nás netušil, co se toho dne stane – a jak moc nás to všechny poznamená. A přitom stačilo tak málo. Jenže, i když si člověk nikdy nepřestane přát, aby mohl vrátit čas a změnit, co se stalo, nejde to. Nemůže to škrtnout a začít znovu. Nemůže to smazat, jako by se to nikdy nestalo.

Musíte jen žít dál s vědomím, že jste tomu mohli zabránit – a neudělali jste to.

Bylo mi šest let a ten den bylo krásně. Pamatuju si tu hořkou příchut' krásy dodnes, i když už uplynulo skoro deset let od toho dne, na který se všichni snažíme nemyslet – a přitom na něj nikdy nedokážeme zapomenout. Tehdy jsem ještě byla malá holka, která netušila, že život není pohádka, a to, co v pohádkách skončí dobře, v životě často dopadne úplně jinak.

Asi nikdo nemohl předpokládat, že ten den předznamená začátek naší cesty do pekla. Protože tam podle mě od té chvíle všichni směřujeme.

Toho dne jsem od rána nezavřela pusu, jak moc jsem se těšila na to, co mělo přijít. Můj hlas přehlušoval všechno ostatní a pamatuju si moc dobře, jak mi máma několikrát řekla, ať už proboha mlčím, ať na chvíli tu pusu zavřu, že ji ze mě už bolí hlava...

A já jsem mluvila a mluvila, jako bych už nikdy neměla přestat. Máma se nakonec rozesmála, chytila mě do náručí a tancovala se mnou po kuchyni. Pak mě šoupla k sestře a vyhnala nás obě na zahradu, abychom se chvíli zabavily samy. Věděla jsem, že Kathy jako vždycky něco vymyslí. Bylo fajn mít starší sestru, odmalička jsem k ní vzhlížela. Chtěla jsem se jí podobat a v mnoha ohledech se mi to dařilo, protože jsme měly stejné vlasy, tmavé jako noc, které nám oběma ve vlnách splývaly až do půli zad. Kathy je ráda nosila rozpuštěné, zatímco mně je maminka splétala do copů. Oči jsme však měly každá jiné. Kathy má hnědé oči, tmavé jako horká čokoláda. Její oči dokážou spálit i zchladit, odráží její duši stejně jako zrcadlo odráží odraz její mladé tváře. Teď, když je jí osmnáct, je ještě krásnější, než když byla malá. Ale už tehdy jsem věděla, že moje sestra je nejkrásnější dítě široko daleko.

Já mám oči zelené. Zatímco Kathy ty svoje zdělila po mamince, já se podobám maminčině sestře. I tohle jsem ale považovala spíš za prokletí, protože na Juditu jsme se všichni snažili už spoustu let zapomenout. Jak by se to ale komukoli z nás mohlo povést, když jsem tu byla já?

Když se na sebe někdy dívám do zrcadla, vidím pořád ji. Vidím ji, jak stojí na zahradě, ve tváři nepřičetný výraz, a křičí a křičí a křičí. Její tvář, tak podobná té mé, mě děsí. Nechci se jí podobat, ale nemůžu změnit to, na co se dívám den co den do zrcadla. Na co se dívají všichni, kteří mi pohlédnou do tváře.

Tehdy jsem taky křičela. Křičelo nás asi víc, ale na to už si nevzpomínám. Vím jen, že zatímco Judita řvala jako šílenec a já jsem křičela hrůzou, Kathy mlčela. Jen v očích se jí odrážely potlačované emoce. Hrůza, strach, šok.

Nemohli z ní dostat ani slovo ještě několik hodin poté. A když konečně promluvila, zdálo se, že si nic nepamatuje. V jejích očích byla podivná strnulost, odcizení, a to tam už zůstalo. Moje sestra se toho dne změnila, jako my všichni. Nic se nedalo vrátit. Ani čas, ani to, kým jsme byli dřív.

Když jsem konečně přestala křičet, obklopilo mě ticho a vtáhlo mě do své hřejivé náruče. Maminka si mě tiskla k srdci, a mě ten splašený, bolestný tlukot podivně uklidňoval. Cítila jsem se v bezpečí, ale věděla jsem, že v bezpečí už nikdy nebudu.

Spala jsem tak dlouho, až si o mě všichni začali dělat starosti. Když teď o tom přemýšlím, možná jsem už tehdy toužila, abych se nikdy neprobudila. Nikdo zpočátku netušil, že je něco špatně. Ani já.

Když jsem se nakonec přece jen probudila, rozplakala jsem se. Byl to tichý pláč, slzy mi stékaly po tvářích a já jsem nevydala ani hlásku. Jako bych předtím vykřičela všechno, co ve mně zbylo – a teď jsem prostě zůstala prázdná.

Psychologové si mě předávali mezi sebou jako horký brambor, kterého se rádi zbaví, protože mi žádný z nich

nedokázal pomoci. Ale já o to ani nestála, bylo mi takhle dobře. Hlas není to, co mi chybí. Chybí mi spíš pochopení. Pocit, že někam patřím. Protože od chvíle, co jsem se vrátila domů, jsem měla dojem, že nikoho v tom domě nepoznávám.

Ani mámu, která během těch pár dní zestárla o několik let, ani tátu, který si od nás všech najednou začal udržovat odstup. Brácha se z neposedného, věčně rozesmátého a rozjívěného kluka změnil v tiché dítě, které se drželo stranou a do ničeho se nevměšovalo.

Jen Kathy se chovala, jako by se nic nestalo. Na tváři masku netečnosti a oči, které už dávno nebyly očima dítěte, chladné jako led. Když jsem se na ni pozorně podívala, pochopila jsem, že se za tu pózu jen schovává. Snažila se prostě přežít, tak jako my všichni.

Ale já jsem věděla, proč to dělá, a ona to věděla taky. Věděla ale i to, že nikdy nikomu neřeknu, co se tehdy vlastně stalo. Proč se Judita zbláznila a už roky tráví čas zavřená v ústavu pro duševně choré. Proč si máma vyčítá, že tam tehdy nebyla. Proč se táta tváří, že za to, co se stalo, nese odpovědnost jen jeho šílená švagrová a tím to pro něj končí.

Máma se kvůli mně trápila celé roky. A nejspíš nikdy nepřestane. Zpočátku asi doufala, že časem mluvit začnu. Smála se, když mě přemlouvala, ať promluví. Ale ten smích byl stejně křečovitý jako její touha tvářit se, že je všechno za námi a že jednou dokážeme zase normálně žít. V našich životech totiž nic normálního nezůstalo.

Je asi dobře, že máma netuší, že je to Kathy, kvůli komu by se měla trápit, ne já. Protože Kathy umí své jizvy skrývat. Chová se tak, že nikdo neví, že celé ty roky krvácí. Já se

na to dívám – a mlčím. Už deset let jsem nepromluvila a nevím, jestli ještě někdy najdu svůj hlas. Jestli najdu odvahu otevřít ústa a promluvit. K čemu jsou slova, když všechno už bylo řečeno? Všechno, co jsme chtěli slyšet?

Nikdo za tu hradbu mlčení ještě nepronikl. Necháávají mě být. Psychologové to už dávno vzdali. Možná prostě jen všichni doufají, že mě to jednou přestane bavit.

Žiju stejně, jako kdyby se tehdy nic nestalo. Chodím do školy a učím se líp než většina mých spolužáků. Považovali by mě za šprta, ale všichni chápou, že nic jiného než učení vlastně neznám. Asi mě spíš litují, než že by mi záviděli. A tiše mě tolerují. Nic jiného se v mém případě totiž dělat nedá. S nikým se nehádám, do ničeho se nevměšuji. Nezajímá je, co si myslím, nad čím přemýšlím, o čem sním. Jsem součástí jejich světa, ale nepatřím tam.

Nikdo mi nezávidí, protože není co. Moje tvář se už dávno stáhla do stejné nečitelné masky, kterou si nasadila Kathy. Vypadáme stejně, a přitom jsme každá jiná. Ona je odrazem maminky, ženy předčasně utrápené tím, jak se jí život rozpadá pod rukama. Ať se Kathy snaží, jak chce, je pořád krásná, jen odtažitá a chladná. Krutá k těm, kteří se k ní snaží najít cestu. Protože taková cesta nikam nevede.

Já se mamince nepodobám, ale o tom jsem už mluvila. Moje oči jsou důkazem, že nikdy neutečete dost daleko před tím, co vás mučí. O mně se nedá říct, že bych byla hezká. Zatímco Kathy její černá hříva vlnitých, bohatých kudrn splývá po zádech až k pasu a dodává jí auru nadpозemské, nedotknutelné krásy, já jsem svoje vlasy už jako malá oškubala tupými nůžkami až k hlavě. Vypadala jsem jako

oškubané kuře a přesně to taky řekl tatínek, když mě uviděl a ze zvyku chtěl pocuchat moje vlasy, které maminka tolik milovala.

Nikdy jsem nepřemýšlela nad tím, proč jsem to tehdy udělala. Ale od té chvíle jsem se cítila volněji, jako by mě už nic nsvazovalo. Samozřejmě to byla hloupost. Zničit si vlasy neznamenal, že zase budu moci dýchat, ale já jsem si to tenkrát myslela.

Maminka to obřečela, ale slíbila, že mi vlásky zase narostou. Narostly. A já je znovu oškubala.

Když jsem to udělala potřetí, maminka pochopila, že ze mě mít druhou princeznu nebude. Zůstala jsem tím oškubaným kuřetem už napořád. Jak léta plynula, začala jsem se v tom střihání, které se stalo jistým druhem sebedmrskavství, zdokonalovat. Teď už si udržuju účes, který je sice rádoby rozčuchaný, ale působí přijatelně. Vzadu nechávám vlasy krátké, ale po stranách a přes čelo jsou delší, trčí mi kolem hlavy, jako bych se ráno zapomněla učesat. Ale je to jen dojem, který v lidech ráda vzbuzuji. Takhle se mi to líbí. Nepřitahuju tolik pohledů jako Kathy a to přesně chci. Žít si svůj život tak, jak jsem už deset let zvyklá. Tiše, bez větších výkyvů, bez nežádoucí pozornosti.

Bez přátel, bez zájmu, který bych nedokázala zvládnout. Cítím se dobře jen ve chvílích, kdy si mě nikdo nevšímá. Kdy se můžu ztratit ve svém tichém světě, kam už nikdo jiný nepatří.

Učitelé i spolužáci si už zvykli, že nemluví. Nikdo se tomu nediví, vždyť mě takhle znají odjakživa. Do první třídy jsem nastoupila o rok později jako ta divná holka, co nemluví. A tak to zůstalo celých devět let školní docházky.

Nedokázala jsem si najít cestu k žádné spolužačce, nikdo nestál o kamarádku, která jen tiše přihlíží, ale nikdy neporadí, když potřebujete. Nikdy vás nedokáže dobře zvolenými slovy utěšit, když na to čekáte. Nikdy se nezasměje, když jí řeknete dobrý vtíp. A nikdy s vámi nemůže sdílet žádné tajemství, protože v tomhle ohledu narazíte jen na vysokou zeď obklopenou tichem.

Ano, v době Facebooku, Instagramu a jiných virtuálních světů právě tohle problém nebyl. Mohla jsem komunikovat s kýmkoli, protože v tomhle světě nikdo netušil, že jsem jiná než oni. Alespoň v době, kdy jsem zestárla natolik, aby mi to něco říkalo. V tomhle světě se lidé nepotkávají, nemluví spolu. Nepotřebují kontakt. Stačí jim slova, která si mezi sebou posílají po síti, slova plná příslibů, které se nikdy ne naplní...

A tak samozřejmě mám nějaké přátele, ale moc jich není. Já vlastně nestojím ani o tenhle vyľhaný svět, kde můžete být vším, čím chcete, a kde pravda jen málokdy odpovídá realitě.

Ve skutečnosti mi stačí to, co mám. Můj bratr, kterému už bude brzy dvacet let a studuje na vysoké škole, takže ho vídám jen o víkendech, a moje sestra, která se vždycky nachází poblíž, když mám pocit, že ji potřebuju. Pojí nás to, co nás zároveň i rozděľuje. Vědomí, že jsme měly promluvit. Vědomí, že jsme to neudělaly. Vědomí, že teď už pravdu říct nemůžeme.

Protože tohle by prostě náš chatrný svět, kde přežíváme den po dni a zoufale se držíme okraje propasti, nad kterou už tolik let visíme, neustál. A to nemůžeme dopustit, ani ona, ani já.

Obě jsme osamocené, ale každá z jiného důvodu. Já jsem si tuhle cestu vybrala dobrovolně, vyhovuje mi. Kathy se do ní zavírá natruc. Mstí se celému světu za to, co se stalo jednoho krásného, letního dne při oslavě narozenin její malé sestry.

Moje narozeniny samozřejmě už léta neslavíme. Asi víte proč. Nikdo si ten den nechce připomínat. A přesto tomu neunikneme. Pokaždé to na nás vyskočí a nepřestává to křičet, ať se snažíme utéct, jak daleko chceme. Ústa tety Judity už navždy vídám ve svých vzpomínkách otevřená v divokém šklebu nevěřící hrůzy. Její jekot se rozléhá mou hlavou jako alarm, který někdo zapomněl vypnout. Který vypnout nejde. Ječí a ječí a já mám někdy dojem, že se brzy zblázním taky.

Ona už alespoň netrpí. Neví, co se stalo. Nechápe, s čím musíme žít.

My jsme takové štěstí neměli. Každý z nás svým způsobem šlí už spoustu let, ale pořád ještě jsme natolik přičetní, že si vzpomínáme...

Málem bych zapomněla na Matěje. I ten patří do našeho světa, společně s Ladou, jeho babičkou. Odkakživa žijí v domě hned vedle našeho. Naše zahrady nejsou oddělené plotem, a tak můžeme procházet z domu do domu, jak se nám zachce. A to také od dětství děláme. Brácha s Matějem kamarádil spoustu let, a dřív ho děsně štválo, když mě vyfasoval a musel mě brát s sebou na jejich tajné, klučičí výpravy. Kathy se toho účastnila výjimečně, ti dva věčně špinaví, rozcuchaní kluci jí šli většinu doby na nervy. Protože ona byla dáma.

Já ne.

Já jsem s nimi ráda řádila odmalička.

Matěj žije jen s babičkou, protože jeho rodiče cestují po celém světě a on nemá tenhle kočovný život rád. Už jako dítě vzdoroval, když ho chtěli odvézt z místa, které má nejraději. A to je ten dům, co se na něj každé ráno dívám z okna, když se probudím. Stojí tak blízko, že když jsem přestala mluvit, Matěj vymyslel způsob, jak se mnou komunikovat i beze slov.

Z jeho okna v podkroví, kde má odjakživa svůj pokoj, natáhl prádelní šňůru až k našemu domu a pomocí jabloně, která stojí tak blízko, že se její větve dotýkají zdi, pak šňůru dokázal hodit až do mého okna. Vlastně tam vyšplhal po jedné z větví, a když na to přišla maminka, moc se na něj zlobila, protože věděla, jak málo stačilo, aby z toho stromu spadl. Ale nakonec se jí v očích objevilo cosi neurčitého a nechala to být. V té době jsem mlčela už skoro dva roky a nikdo si ke mně nedokázal najít cestu.

Snad doufala, že to nakonec dokáže Matěj. Svým způsobem to vlastně dokázal, jen to trvalo spoustu let. Tenkrát to byla hlavně hra. Dal mi to, co jsem hledala. Pocit, že někam patřím. K němu.

Do světa slov a obrázků, které jsme si posílali na maličkých lístečcích přes zahrady po prádelní šňůře.

Deset let žiju v tichu, které mě obklopuje, a do svého tichého světa pouštím jen ty, kterým důvěřuju. Mé dny jsou si podobné, ubíhají jednotvárně, nestává se nic, před čím bych se musela mít na pozoru. Jenže ten klidný život, na který jsem zvyklá, se tohle léto zakýval v základech. Blíží se chvíle, kdy se všechno změní. A nemám na mysli jen moje šestnácté narozeniny, které ve mně opět otevřou staré rány a způsobí, že se to zase vrátí zpátky. Všechno, na co bych tak ráda zapomněla.

Ne, je to i tím, že po prázdninách půjdu na střední školu, do prostředí, které neznám. Kde nikdo nezná mě. Kde přijdou otázky, na něž neumím odpovědět. Na něž odpovědět nechci. Kde budu vyčnít, kde si mě každý všimne.

Mám strach. Děším se toho dne, který se rychle blíží a neutěšuje mě ani vědomí, že budu mít nablízku jak Kathy, tak Matěje, kterému je, stejně jako mé sestře, osmnáct. Zatímco já nastupuji do prváku, oni mají před sebou maturitu.

Co mě čeká? Jak mě přijmou noví spolužáci, kteří na mě nejsou zvyklí? Budou mě trápit, budou se mi smát?

Výsměch bych ustála a bolest snad také překonám. Ale vykročit do neznáma, to je to, co mě děsí. Nastavit svou tvář a všechno, co skrývá, zvědavým očím, které se brzy začnou ptát – před tím utíkám. Ale čas se nedá obelstít. Neutečete před ním. Neschováte se nikdy dost důkladně, aby vás nenašel a nedostihl.

Nejsem jediná, kdo má strach. I Kathy se bojí. Cítí, že přišla doba, kdy jedna z nás bude muset promluvit. Asi pořád doufá, že to budu já.

Jenže já mlčím. Mlčím už tak dlouho, že se bojím, že už nikdy nenajdu slova, kterými bych dokázala říct, co mě trápí. Kterými bych tohle všechno dokázala vysvětlit. Vím, že i když se Kathy bojí, zároveň chce, abych promluvila. Abych to byla já, kdo všechno přizná. Chce, abych nesla svůj díl viny. Stejně jako ho nese ona.

Protože i když si všichni myslí, že ví, co se tehdy stalo, bylo všechno trošku jinak.

Jen to nikdo kromě nás dvou neví.

Šeděla za stolem v pokoji, který sdílela s Kateřinou, a přemýšlela, co odpoví. Zírala na pomačkaný útržek papíru, který ráno toho dne visel na šňůře, a srdce jí splašeně bilo. Venku bylo nádherně. S bolestivým bodnutím si uvědomila, že počasí se jim zase vysmívá. Jako by se čas zastavil, jako by zůstali navždycky uvězněni v tom prokletém dni.

Věděla hned, jak otevřela oči, že je to dnes. Vždycky to věděla, ať už se snažila před tím zavírat oči, jak chtěla. Všichni to vždycky věděli. Možná proto se ještě neodvážila vyjít z pokoje ven a sejít po schodech dolů do kuchyně. Věděla, že maminka nešla do práce. Že jako obvykle po snídani pojedje do ústavu, aby navštívila svou mladší sestru. Svou šílenou sestru.

Někdy Dominiku brávala s sebou, ale většinou s maminkou jezdila Kateřina. Radek se tomu vyhýbal a nikdo se mu nedivil. Judita se stala přízrakem, kterého se každý bál. Jen maminka se nevzdávala naděje, že se její sestra jednou uzdraví.

Stůl, u kterého Dominika seděla, stál pod oknem, proto si všimla, že za šňůru někdo na druhé straně netrpělivě zatahal. Matěj. Čeká na odpověď. Ví, že je vzhůru a že si jeho vzkaz už dávno přečetla. Jen asi nechápe, proč otálí.

Dívala se na skobu, kterou byla šňůra připevněná ke zdi. Kdysi ji tam tatínek navrtal a udělal to samé i u Matěje. Tak si mohli posílat vzkazy celá léta, a pokračovali v tom i teď, kdy bylo o moc jednodušší poslat textovku nebo psát přes Messenger. Proto každé ráno zkontrolovala šňůru a pátrala po vzkazu, který by tam mohl být.

Teď však místo odpovědi zmuchlala Matějův vzkaz v dlani a pevně tu kuličku potrhaného papíru sevřela v pěsti. Pak vykoukla oknem do zahrady. Když vzhledla a zaclonila si oči před slunečními paprsky, které sem pronikaly listovím staré jabloně, spatřila obrys jeho postavy v okně podkrovního pokoje vedlejšího domu. Stál tam jako mlčenlivý svědek jejího zmatku. Věděl, co je dnes za den. *Jak by to také mohl nevědět?*

A přál si, aby zapomněla.

Jako by to snad šlo. Povzdychla si. A pak se křehce usmála. Uškubla list papíru z bloku, který měla položený před sebou, a naškrábala rychlý vzkaz. Potom papír vložila do krabičky od sirek, která byla připevněná ke šňůře. Za ty roky ji už mnohokrát Matěj musel vyměnit, ale jinak sloužila svému účelu líp než cokoli jiného. Pousmála se, když tahala za šňůru a cítila, že jí kdosi na druhém konci pomáhá. Krabička od sirek putovala přes obě zahrady k protějšimu domu.

Když s jistotou věděla, že dostal její vzkaz, přešla ke skříni, aby si vybrala, co si oblékne. Bylo horko, ale nechtěla se oblékat do šatů. Nepřála si ničím připomínat výjimečnost tohoto dne. Protože nebyl výjimečný. Jen prokletý.

Vytáhla seprané džíny s dírami na kolenou, které jí maminka už mockrát chtěla sebrat a vyhodit. K nim si oblékla černé tílko. Vlasy si jen v rychlosti prohrábla hřebenem a pak ze země popadla žabky, které se tam povalovaly od předešlého dne, a obula si je. Do kapsy si strčila mobil a zamířila ke dveřím ve chvíli, kdy se rozlétly a dovnitř vpadla Kateřina.

Dominika se neptala, kde v noci sestra byla, jen povytáhla obočí, aby dala najevo, že moc dobře ví, před čím Kateřina utíká. Před čím utíká i ona sama. Nepotřebovala slova, aby vyjádřila, co si o tom myslí. Kateřina se pohrdavě usmála.

„Stejně to za moc nestálo,“ zamumlala, jako by snad zaslechla sestřinu nevyslovenou otázku.

To, co hledala, stejně najít nemohla. Věděly to obě. Ale bylo zbytečné o tom mluvit.

Dominika trhla hlavou směrem k otevřeným dveřím. Naléhavost v jejích očích Kateřině napověděla, nač se ptá.

„Dneska s maminkou jede táta,“ odpověděla sestra tiše. „Zrovna se dole hádají.“

To Dominika vědět nechtěla. Poslední dobou byl táta odměřenější víc než jindy. Zlobil se na všechno a na všechny. Zejména však na svou ženu. Proč – to netušil nikdo z nich. Možná ani on sám ne.

Když se Dominika vydala ke dveřím, Kateřina jí položila dlaň na rameno, aby ji zastavila. „Ne, nechod tam,“ pronesla tiše. Pak si sestru zvědavě prohlédla. „Kam jdeš?“

Došlo jí, že se Dominika nechystá jít za rodiči. Kateřininy oči zalétly k oknu. Stačil jí okamžik, aby pochopila, za kým sestra jde.

„Alespoň on má rozum,“ zamumlala. „Tak už jdi,“ strčila do sestry. „Máš možnost tomu utéct, na co čekáš?“

Chvíli na sebe zíraly a obě mlčely. Pak se Dominika tiše obrátila a vyšla z pokoje. Když sešla ze schodů, z otevřených kuchyňských dveří k ní dolehly hlasy rodičů.

„To nemyslíš vážně, Lído,“ zlobil se táta. „Chceš ji vzít sem? Chceš si tím vším projít znovu?“

„Ne.“

Maminčin hlas ztěžknul únavou. „Chci na všechno zapomenout. A zase normálně žít.“

Táta bouchl pěstí do stolu a Dominika v chodbě leknutím nadskočila.

„Zapomenout?“ ozval se jeho rozčilený hlas. „Tím, že ji přivedeš zpátky? Je šílená, proboha! Jak ji chceš uhlídat?“

„Vždycky taková nebyla,“ nesl se chodbou maminčin unavený hlas. „To přece víš.“

Ačkoli Dominika neměla v úmyslu poslouchat, zjistila, že se nemůže pohnout, že jí nohy zarostly do země a všechno v ní křičí na poplach. Už chápala, proč se táta zlobí. A proč se jí poslední dobou zdála maminka ustaraná a jakoby seschlá. Trápila se. Ne proto, že jedna z jejích dcer nemluví. Ani proto, že srdce té druhé zkamenělo. Trápila se rozhodnutím, které udělala za ně za všechny...

„Dlouho jsi tam nebyl,“ namítla teď maminka tiše. „Její stav se zlepšil. Přece ji tam nemůžu nechat navždycky...“

Otec něco zamumlal, ale nebylo mu rozumět. Maminčin hlas mu naléhavě oponoval. „...Obzvlášť teď. Tím se přece všechno mění...“

Dominika se prudce, trhavě nadechla. Proč jen neodešla dřív, než ji hlasy rodičů přikovaly na místě? Tohle přece slyšet nechtěla. Nechtěla vědět, co se s největší pravděpodobností stane...

Otec zřejmě došel ke dveřím, protože se náhle s razancí přibouchly. Dominika trhla hlavou, ale zůstala stát nehybně na místě. Rodiče museli ztišit hlasy, protože už nic neslyšela. Možná táta mamince domlouval. Možná

maminka namítala, že její sestra už nikoho kromě ní nemá. Že nemá kam jinam jít.

Průvan v domě po chvíli přirazil zadní dveře ze zahrady, ale jako by ani to neslyšela. Nehybná jako socha stála uprostřed chodby s vyděšenýma, nevidoucíma očima. Když se před ní náhle objevil Matěj, udiveně na něj zírala.

„Stalo se něco?“ zeptal se a úsměv z jeho tváře zvolna mizel. Když se k ní blížil, usmíval se, protože zdálky vypadala jako skřítek. Věčně rozcuchaná, v rozedraných džínách a s očima, které dokázaly říct všechno, co její ústa odmítala prozradit. Ale když přišel blíž, pochopil, že nepřišel včas, aby ji odtud dnes odvedl.

Protože přesně to měl v úmyslu. Nechtěl, aby zrovna dneska zůstala v tomhle domě.

Jako obvykle mu neodpověděla, ale na to už si za ta léta zvykl. Když byla malá, dokázala mluvit hodiny a hodiny, pusa jí jela jako kolovrátek. Jenže na tu dobu už si jen těžko vzpomínal. Teď znal jen dívku, která toho dokázala říct i beze slov víc, než kdyby uměla mluvit.

Zalétl očima k zavřeným dveřím a pak se podíval zpátky na ni. Vzal ji za ruku a donutil ji, aby šla za ním. Když ji táhl přes zahradu za sebou, ani se nevzpírala. Ale měla nohy jako z olova, každý krok ji bolel. Konečně stáli před domem jeho babičky. Mlčel a prohlížel si ji, jako by hledal rozdíl mezi tím, jak vypadá dnes – a jak vypadala ještě včera.

Měl hnědé oči a krátké, hnědé vlasy, ofinu delší, spadající mu do očí. Trošku jí připomínal Vojtu Dyka v jeho starších filmech. Měl ve tváři stejnou nevinnost a čis-totu. Vždycky věděla, že mu může věřit, že mu může říct všechno, i to, co nikomu jinému neřekla.

Ale nikdy to neudělala.

Zamířil k motorce, která stála opodál. Šla za ním a sedla si za něj, žabky si nemotorně nacpala za pas. Tlačily ji, ale nedalo se nic dělat. Když se k ní obrátil, usmíval se. Pevně ho sevřela v pase, když nastartoval a rozjel se. Nejela s ním poprvé, takže věděla, že jí vítr brzy vezme z úst nejen slova, která by snad chtěla vyslovit, ale i dech. A přesto jí to připadalo nádherné, skoro jako by letěli...

Tentokrát ji odvezl daleko. Jeli hodinu, možná i dvě. Ztratila pojem o čase, vnímala jen vítr, který jí cuchal vlasy. Helmu si nevzal ani jeden z nich. Věděla, že tím zcela určitě porušují silniční pravidla, ale nezáleželo jí na tom. Navíc sjel z hlavní silnice hned za městem, a bral to převážně polními cestami, kde široko daleko nikoho nepotkáte.

Vnímala jen míhající se krajinu kolem nich, louky, pole, les. Když vjeli do lesa, všechno kolem ztichlo. Jen burácení motorky to ticho narušovalo. Tiskla se k němu a nasávala atmosféru té nekonečné samoty, která je obklopovala. Když náhle zastavil, znepokojeně se kolem sebe rozhlédla.

Matěj sklouzl z motorky a pak ji stáhl k sobě. Obula si žabky, zírala na něj široce rozevřenýma očima a čekala, až jí řekne, co tady budou dělat. Ale on mlčel. Místo odpovědi na nevyřčené otázky ji vzal za ruku a propletl si její prsty se svými. Pak zamířil po lesní pěšince a ona se dotkla volnou rukou jeho paže. Tím ho donutila, aby na ni pohlédl.

„Snad se nebojíš?“ pousmál se.

Věděl, že strach nemá. Jen tomu nerozuměla. Ale to vlastně ani on. Pevně svíral její dlaň ve své a vedl ji

k opuštěné kamenné rozhledně, kterou nedávno opravili. Ještě tu nebyl, ale vždycky se sem chtěl podívat, protože tahle rozhledna se od jiných lišila. Schody vedly kolem dokola věže, ale ne uvnitř, nýbrž zvenčí. Když se vynořili z lesa, spatřili ji. Obrátil se k ní.

„Víš, jak se to tady jmenuje?“

Zavrtěla hlavou. Ne, nevěděla to.

„Krásenský vrch,“ řekl a pustil její dlaň, ale jen proto, aby jí vjel dlaní do vlasů a přitáhl si její hlavu ke své. Na krátkou chvíli si opřel svoje čelo o její. Ta důvěrná chvíle jí připomněla všechen čas, který spolu strávili. Všechny ty dny, kdy pro ni zůstal jedinou spojnicí s okolním světem.

Pak se odtáhl a usmál se. „Když už jsme tady, půjdeme se podívat nahoru, ne?“ navrhl a ona ho poslušně následovala ke stavbě.

Když přišli blíž, dotkla se plaše kamenného zdiva a přejela dlaní po hrubém povrchu.

„Věděl jsem, že se ti tu bude líbit,“ poznamenal Matěj a začal stoupat po schodech vzhůru. Obcházeli věž kolem dokola, dokud se neocitli až nahoře. Mlčky si prohlíželi okolí. Matěj k ní přistoupil blíž.

„Povíš mi, co se stalo?“ zeptal se tiše.

Vytáhla z kapsy džín mobil, aby mu odpověděla. Když ťukala do klávesnice, prsty se jí trásly. Četl jí přes rameno.

Naši se pohádali...

Pokud neměli blok a tužku, komunikovala s ním tímto způsobem. Je tolik způsobů, jak si promluvit – a nemusí přitom padnout žádná slova.

„Proč?“ zašeptal jí do vlasů. Zachvěla se.

Věděl toho o její rodině dost na to, aby mu řekla pravdu. Ale netušila, jestli by se o tom vůbec měla zmiňovat. Komukoli. Třeba si to maminka ještě rozmyslí...

Položil jí ruce na ramena a otočil ji k sobě. „Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš,“ připomněl jí tiše. „Můžeme prostě jen mlčet. Jako vždycky.“

Sesunula se podél zdi na tvrdou zem. Záda si opřela o drsnou kamennou zeď a zaklonila hlavu, aby se na něj podívala. Napodobil ji a sklouzl vedle ní, ramenem se dotýkal jejího, a když na něj pohlédla, vzdychl si. Jemně se dotkla jeho paže na znamení, že mu rozumí. Věděla, jak ho trápí – to všechno. A přitom se ho to netýkalo. Nechá-pala, proč dobrovolně zůstává tam, kde štěstí už dlouho neukázalo nikomu z nich svou přívětivou tvář.

Ticho, které je obestíralo, přerušila hudba linoucí se z kapsy jeho džín. Se zaklením vytáhl mobil a pohlédl na displej. Pak se podíval na ni. „Tvůj brácho,“ řekl.

Povytáhla obočí, ale na nic se neptala. Matěj přijal hovor a tiše poslouchal. I ona však slyšela rozrušený hlas svého bratra, který na něj křičel do telefonu.

„Klid, brácho,“ snažil se ho Matěj uklidnit. „Je se mnou. Kde jinde by byla?“

Dominika pochopila, že bratrův vztek pramení ze strachu. Podívala se na svůj mobil a zjistila, že už jsou pryč skoro tři hodiny. Nikomu neoznámila, kam jde. Jen Kateřina si myslela, že to ví. Jenže teď pravděpodobně zjistili, že u Matěje není.

„Ne, ještě se nevrátíme,“ pronesl Matěj a tváří mu přelétl krátký zákmít zlosti a vzdoru. „Právě proto. A ne, neřeknu ti, kde jsme.“